

Flemming Hegelund

SKYGGER I MØRKET

digte

Net-Bog-Klubben
(autografisk manuskript)

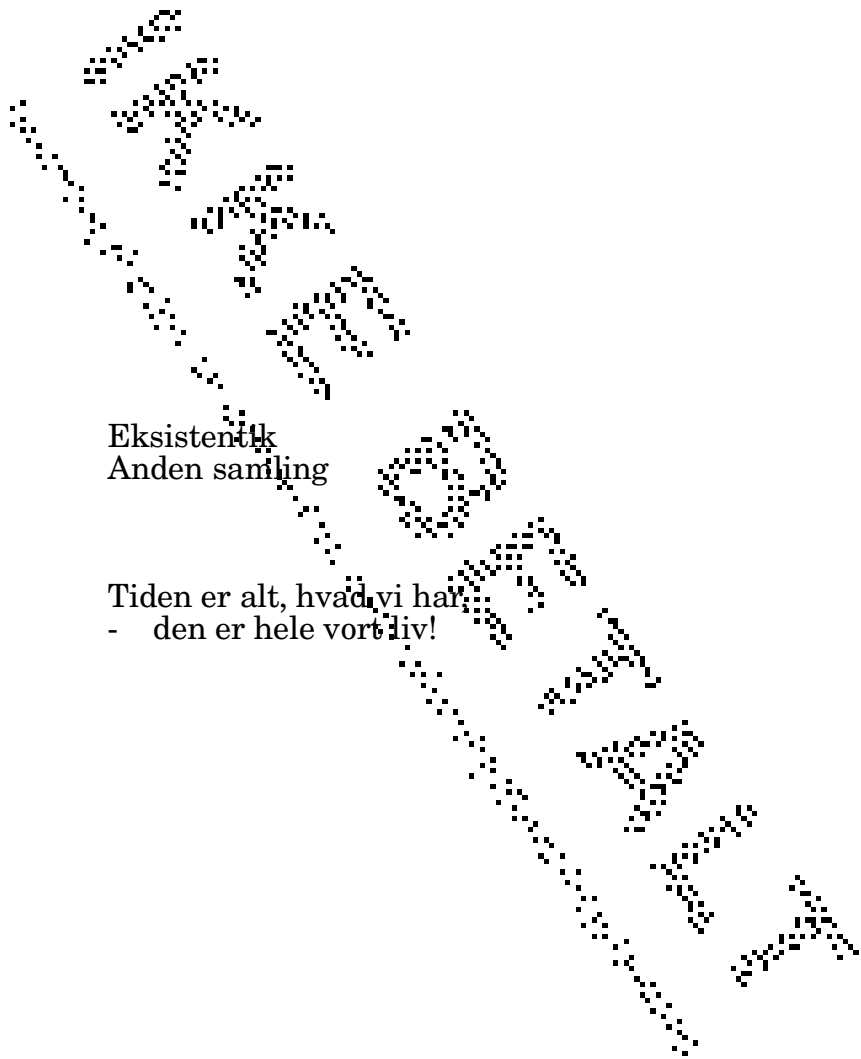
ISBN: 87-90511-44-1
Copyright: Flemming Hegelund
År: 1997
Server: Cybercity

Advarsel: Enhver erhvervsmæssig kopiering eller overdragelse er ulovlig og vil blive retsforfulgt med krav om erstatning.

Disketter må kun forhandles af forhandlere, der er autoriseret af Kunstbiblioteket.

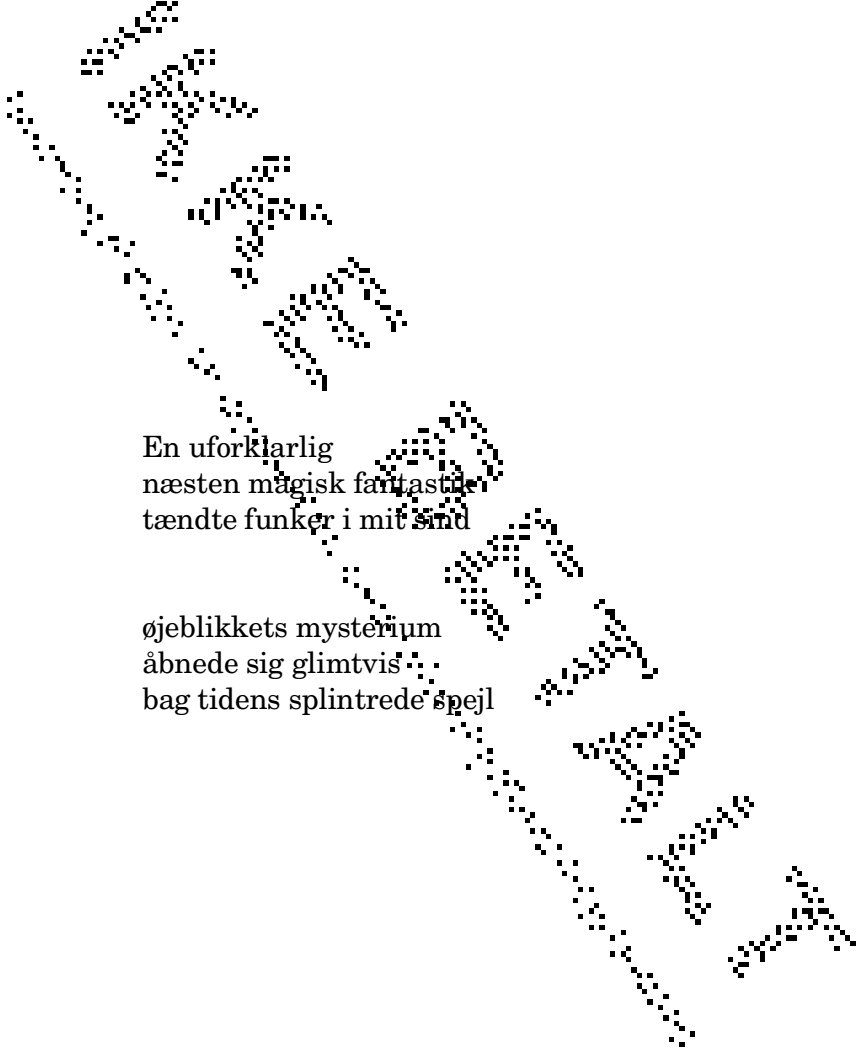
Antal sider: 41

www.cybercity.dk
BETALT

Eksistent
Anden samling

Tiden er alt, hvad vi har
- den er hele vort liv!

En uforklarlig
næsten magisk fantastisk
tændte funker i mit sind

øjeblikkets mysterium
åbnede sig glimtvis
bag tidens splintrede spejl

Horoskop

Du er født, vil Astrologen sikkert sige, med megen alvor; som om jeg ikke allerede er helt på det rene, med denne indlysende kendsgerning, og har været det i hele mit liv. Hun vil fortsætte: En tirsdag morgen, næns solen stod i Taurus. Minutiøst og præcist, vil hun fortælle for mig: Ascendent og Medium Coeli. Solens gang gennem alle husene, månens betydning og planeters og stjerners indvirken på min tilværelse; samt at min del af lykken sandsynligvis skal findes hos Sagittarius, der står direkte over for Taurus, i det skæbnehjul, hun let og elegant vil fremkalde i den blankpudsede, rektangulære og hypermoderne, elektroniske krystalkugle, som til daglig benævnes: computer. Hun vil uden tvivl berette, at min tvilling døde som spæd, at jeg har beskæftiget mig med det psykiske: hypnose, psykologi og filosofi, at jeg muligvis bør interessere mig lidt mere for økonomi, selv om det ikke har min store interesse. (Alt sammen noget jeg i forvejen er fuldstændig klar over). Jord og ild er harmoniske og styres af Venus og Jupiter. Jeg har og jeg ser. Stabilitet og visdom. I betragtning af, at Selverkendelsens hus (som det har taget mig næsten det halve af tilværelsen at nå ind i) uløseligt knytter mit liv og min overlevelse sammen med sprogets magi og poesiens mystik (der tvinger mig til at digte på, at blive den jeg er), har jeg besluttet mig for slet ikke at opsøge astrologen.

Måske

Et bésynderligt ord,
for hvad er det, der må ske.

Ja, jeg ved det ikke,
og for resten betyder det
noget ganske andet:

Måske får vi solskinsvejr -

måske får vi regnvejr -

måske får vi snevejr -

måske får vi frostvejr -

måske rammes vi af en koldet

måske dør vi af radioaktivitet -

måske, måske, måske ikke.

Måske betyder ikke at noget må ske,

heller ikke at det skal ske,

men at det muligvis kan ske.

Muligvis, sandsynligvis, måske;

men alligevel er måske

et af den slags ord,

ja, måske det eneste,

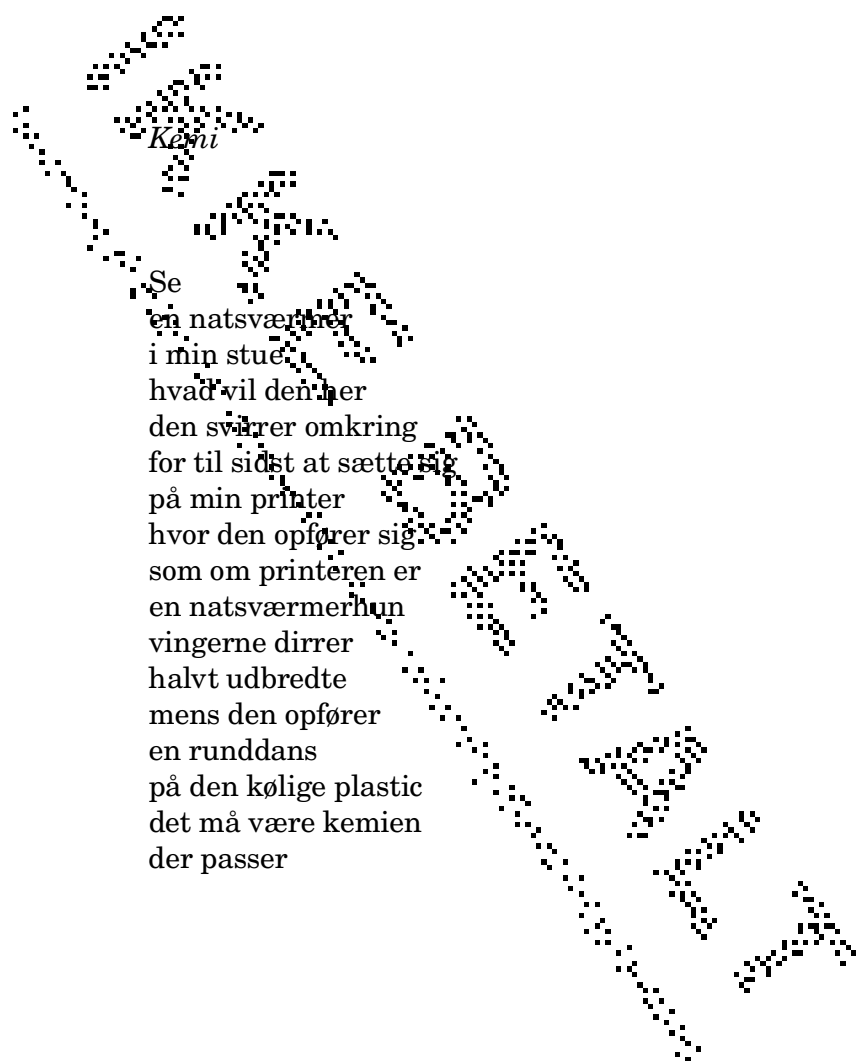
vi kan være helt sikre på.

Rejsen

Gennem natten
og mørket sidder
nogen her ved min side
men ingen jeg kender
ville samme retning
rejses derfor ikke sammen
alene derfor alene
på rejse gennem natten
blinkende foreller
i et vandløbs rislen
stryges nænsomt frem for øjnene
mod trommehinder og gernes musik
mens verden lukkes ude
og forsvinder gennem natten
togets monotone dunken
rytmisk mod metal
sluger tiden
men tanken om
dine øjne blå og
trygt hvilende i mine
bekræfter fortroligt
smilende dit venskab
og kærlighed
bringer nattens
mørke rejse lys

Der alvidende

Der vaker,
som spurgte mig,
om ikke jeg synes
det er underligt:
at virkeligheden
er så ubarmhjertig,
at Skaberer ikke har tænkt sig om,
inden han indrettede sit værk.
Hvorfor er parolen: Hup til!
Æd eller bliv ædt!
Som om jeg burde vide det.
Jeg har tænkt over det,
fordi det forekommer mig relevant,
men min konklusion er enkel:
det må være en af de gåder
vi ikke er i stand til at løse,
ligesom jeg heller aldrig
har fundet ud af meningen med
at en hvid faun danser
i skovbrynet på sine bukkeben
og spiller på sin fløjte,
hver gang jeg vender ryggen til.

Kemi

Se
en natsværmer
i min stue
hvad vil den her
den svirrer omkring
for til sidst at sætte sig
på min printer
hvor den opfører sig
som om printeren er
en natsværmerhun
vingerne dirrer
halvt udbredte
mens den opfører
en runddans
på den kølige plastic
det må være kemien
der passer

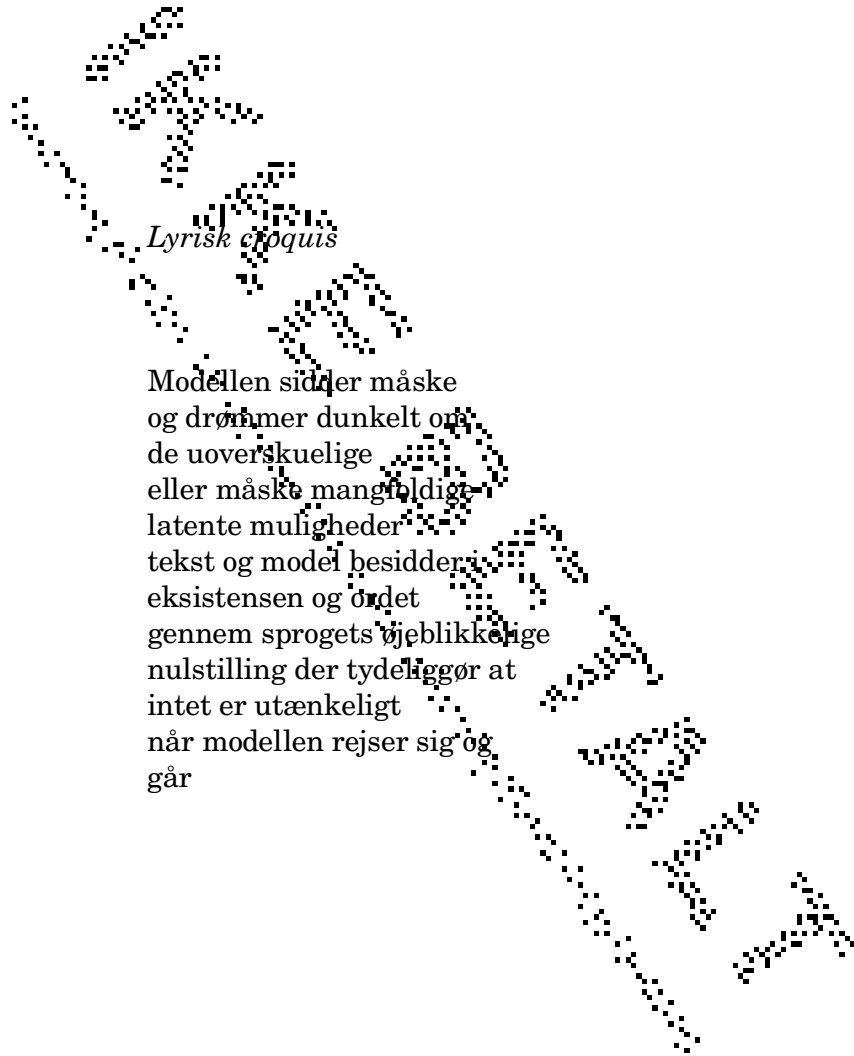
Kærestesorg

Ulykkelig
kærlighed
til den
myrdede vens
veninde
bragte
morderen
i fængsel
med dobbelt
kærestesorg

Teknologi

Den høje hats
teknologi
er forbundet
ingen digter
med gåsefjer
PC-multimedia
hypertekst og cyberspace
virtuel reality
interaktivitet
nye paradigmer -
som urtepotteskjuler
den høje hat
til novemberkaktus.

Lyrisk croquis

Modellen sidder måske
og drømmer dunkelt om
de uoverskuelige
eller måske mangfoldige
latente muligheder
tekst og model besidder
eksistensen og ordet
gennem sprogets øjeblikkelige
nulstilling der tydeliggør at
intet er utænkeligt
når modellen rejser sig og
går

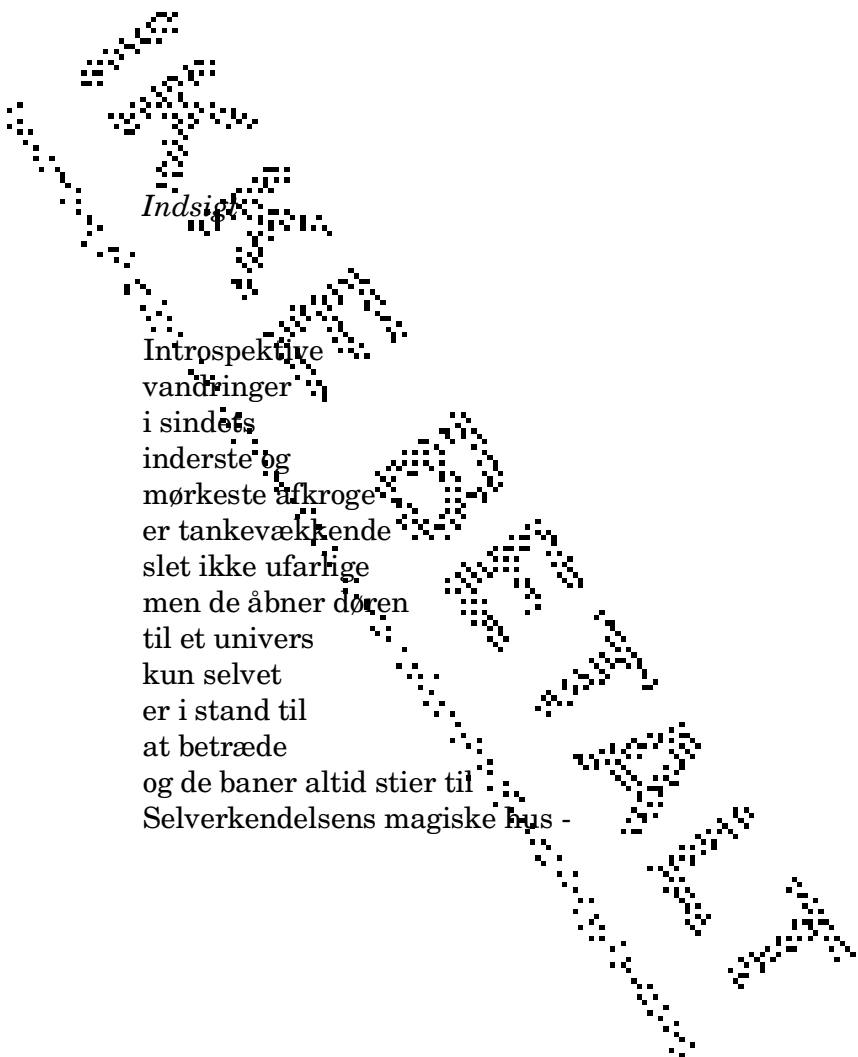

Virkelig magi

Der er stadig
dem der påstår
magi
ikke er
virkelig
begriber de ikke
det ikke er en kunst
der kan læres
virkelig
magi
opstår
når øjne mødes
i smil og gensidig
kærlighed

Taurus

Det var mig
som sad der
i Altamiras
dunkle hule
med urolige væklers
mystiske lys i ryggen
mens kridtet i hånden
på magisk vis
med hurtige
levende linier
tegnede en tyrs
stærke kontur
jeg husker det tydeligt
fordi tyren pludselig
fremstod lyslevende
og fnysende stampede
himlen til glødende gnister
så en funke brændte
i et hastigt øjeblik
og jeg i en tidssprække
slap derfra og således
under Tyrens tegn
sidder her og skriver -

Indsiget

Introspektive
vandringe
i sindets
inderste og
mørkeste afkroge
er tankevækkende
slet ikke ufarlige
men de åbner døren
til et univers
kun selvet
er i stand til
at betræde
og de baner altid stier til
Selverkendelsens magiske hus -

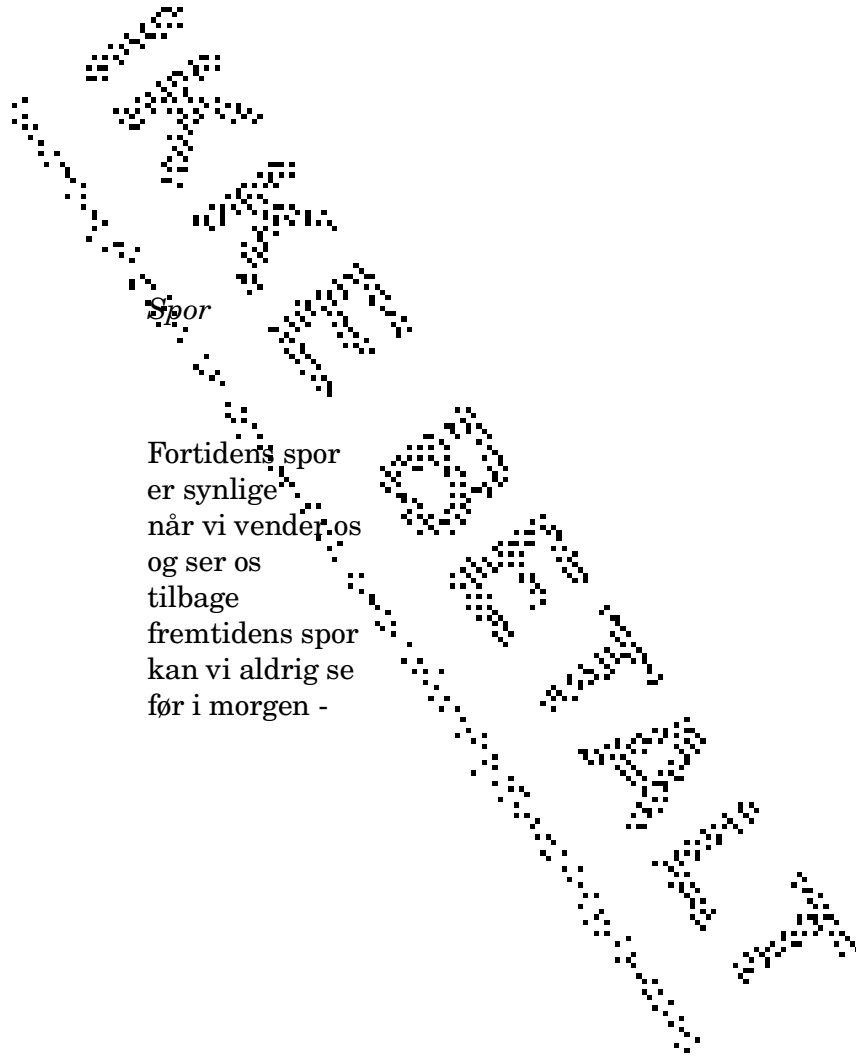
Oktober

Der er altid
noget særligt
ved efteråret
ikke kun farverne og aftnerne
der langsomt længes
også det lave lys
skyernes magiske formationer
der opløses og forsvinder
for solen
der kaster sine lysbølger
ind over skovens flammende fakler
hvor sommeren går op i brand
og udbreder sin usynlige røg
af honning og harpiks
vådt løv og muld
en let fugtig og sødlig
tørvelugt af humus
og forfald
men samtidig
livets latente spirende
toner som en tavs panfløjte
i den disede aftens dybe
oktoberstilhed

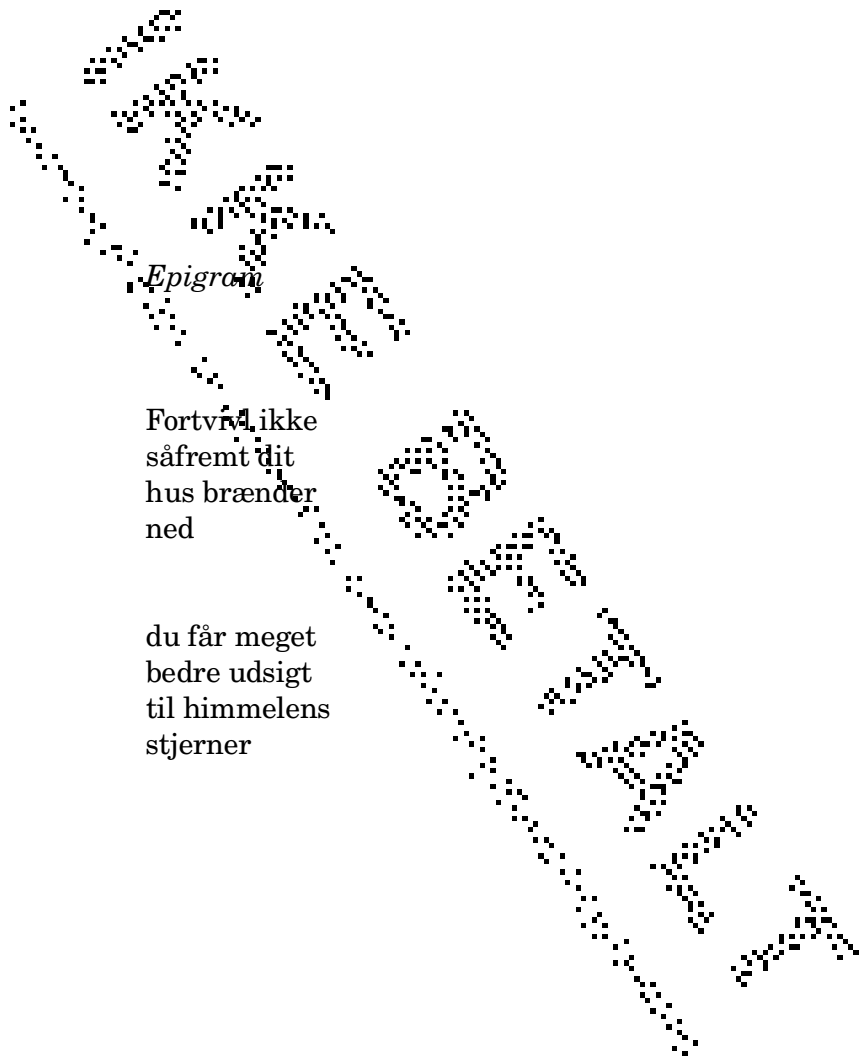
Billedet

Mennesket siges
at være skabt
i Guds billede,
men det betyder
vel ikke, at vi er guder.
Sådan som jeg forstår det,
betyder det, at vi er
som Gud har tænkt sig
vi skulle være.
Hvis Gud har et billede
må det være dette
umådelige, grænseløse
og gådefulde univers
som vi er anbragt i.

Spor

Fortidens spor
er synlige
når vi vender os
og ser os
tilbage
fremtidens spor
kan vi aldrig se
før i morgen -

Epigram

Fortviv ikke
såfremt dit
hus brænder
ned

du får meget
bedre udsigt
til himmelens
stjerner

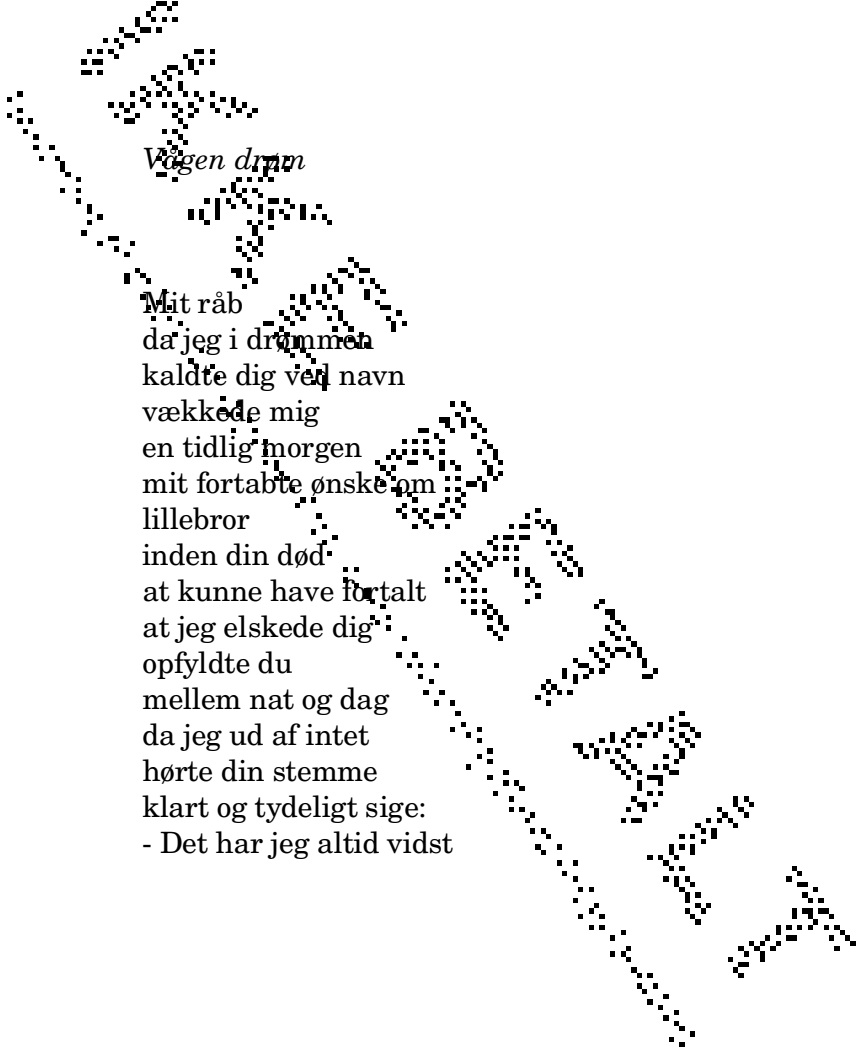
Magtesløshed

De søgte
tilflugt
for skybruddet
de knitrende lyn
og den
bragende torden
under
den klippe
der styrtede ned
og dræbte dem

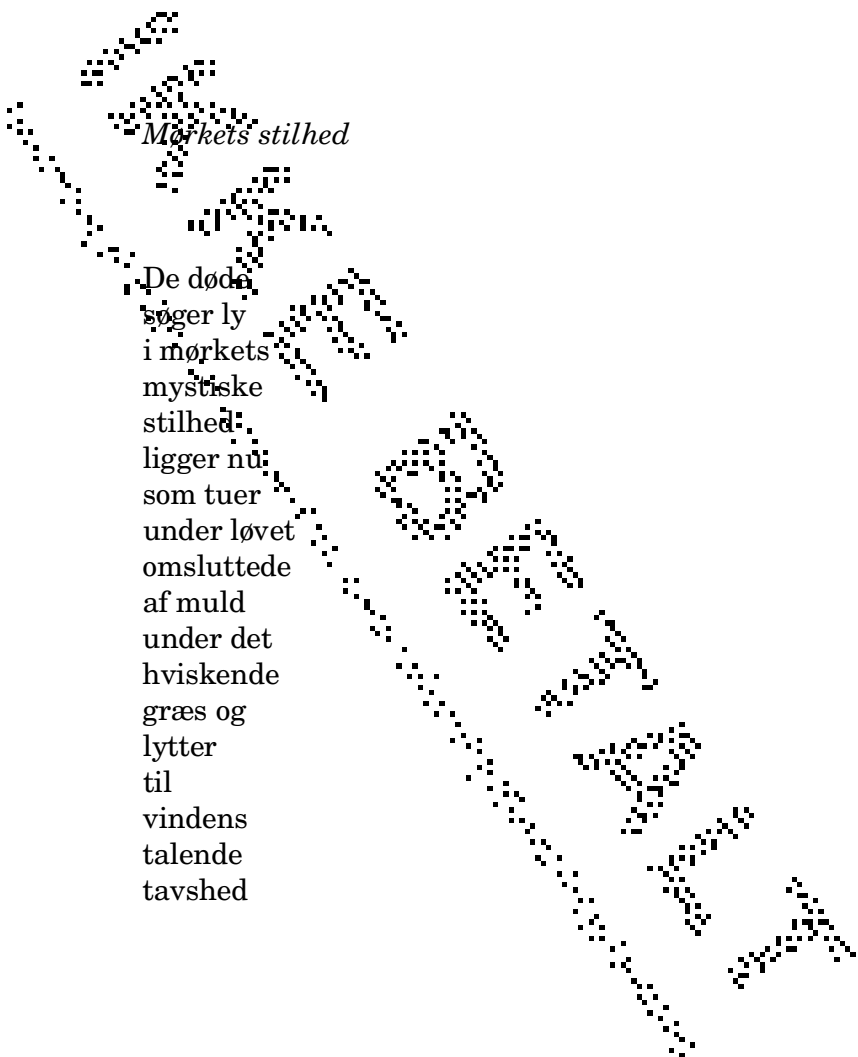
Dømmebesøg

Dit natlige
besøg i min drøm
da du takkede
for min beskedne
bårebuket
vækkede mig
grædende
med en levende
fornemmelse af dine
arme om min hals
men dit alt for tydelige
fravær i den nattemønstre
stue forstærkede mit
indtryk af dig
og bekræftede
at du har været her

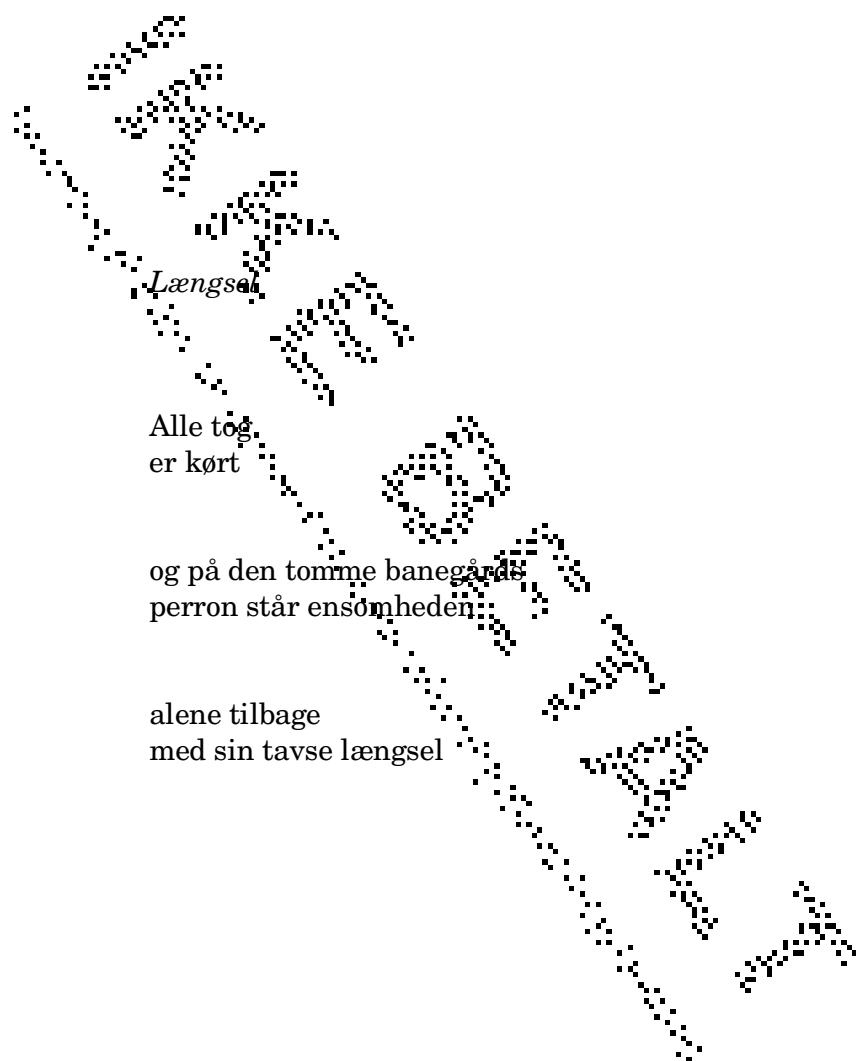
Vægen drøm

Mit råb
da jeg i drømmen
kaldte dig ved navn
vækkede mig
en tidlig morgen
mit fortabte ønske om
lillebror
inden din død
at kunne have fortalt
at jeg elskede dig
opfyldte du
mellem nat og dag
da jeg ud af intet
hørte din stemme
klart og tydeligt sige:
- Det har jeg altid vidst

Mørkets stilhed

De døde
søger ly
i mørkets
mystiske
stilhed
ligger nu
som tuer
under løvet
omsluttede
af muld
under det
hviskende
græs og
lytter
til
vindens
talende
tavshed

Længsel

Alle tog
er kørt

og på den tomme banegårds
perron står ensomheden

alene tilbage
med sin tavse længsel

Nødvendighed

Nu er jeg igen blevet beskyldt
for at være storsnudet,
fordi jeg ikke så en bekendt
i supermarkedet forleden.
Det er ikke første gang,
men mine venner og familie
har vænnet sig til det,
ja, min mor har endda påstået,
at jeg sagtens kunne passere
hende på gaden uden at se hende.
Jeg er helt klar over det,
det er bestemt ikke overlæg,
måske er jeg en anelse sky,
det er i hvert fald ikke hovmod;
men hvad skal jeg gøre.
Sproget vil ikke lade mig i fred,
ordene fører hele tiden mine tanker
ind på lyriske stier og afveje,
så jeg vader i poesi, besværlige og
mystiske metaforer, syntagmer og
magiske paradigmer,
der ikke bare gør en
fortolkning af tilværelsen mulig,
men også tvingende nødvendig.

Topaz

Det er titlen på en film
af Alfred Hitchcock.

Den er en del af mit liv
fordi jeg er med i den,

ikke, at jeg spiller nogen rolle,
men den begynder i København
på Rådhuspladsen og omkring
Frihedsstøtten, Trøjtesølen
og Vesterbrogade.

I en Austin Partner varevogn
kørte jeg så at sige ind i
optagelserne en solbeskyttet formiddag.

Dengang undrede det mig med
alle disse stativer og ledninger,
der var opstillet og sinkede mig
en smule i mit arbejde.

Jeg glemte det imidlertid samme dag.

Et halvt år senere så jeg på TV,
i præsentationer af nye film,
at det er mig, der i varevognen
kører ned ad Vesterbrogade
i begyndelsen af Topaz.

Fars jakke

Det er ved at være længe siden,
jeg måtte kassere den jakke,
min far engang forærede mig.
Det var ellers sådan en god jakke,
tweed, rigtig behagelig at have på,
men den blev til sidst slidt op.
Jeg husker nøje en forårsdag,
jeg gik en tur ind over torvet
og pludselig fik øje på far,
som havde sin gamle tweedjakke på,
han vendte ryggen mod mig.
Jeg ville snakke med ham.
Men netop idet jeg skulle
til at løbe efter ham, huskede jeg,
det var mig, der havde jakken på,
og at han desuden var død
flere år tidligere.
Ikke desto mindre er jeg sikker
på at jeg så min far, den dag.

Skygger

Om natten dukker skyggerne
frem af møkkens dyb
sorte ukendte og fremmede

ludende står de
afventende
mens man sover urøgt

vågner man
forsvinder de
ondskabsfuldt grinende

søvnløs ligger man så
og stirrer ud i nattens mørke
uden at vide hvad de ville

Noelle

(Efter Edvard Munchs billede:
Pigerne på broen)

Fire piger i lange kjoler
står sammen og hver for sig
på en bro af træ med ryggen mod os
kun den ene hun som står os nærmest
har vendt sig mod os og lænet sig en smule
udfordrende måske mod broens rækværk
hendes ansigt viser ingen ting
blegt og uden udtryk spejles
intet indtryk da de tre forsvinder
stående med tavse rygge mod os
vi kan se det og begribe pigen
uden ansigt på en træbrø
ansigtsløs og ubevægelig i går
på vej i dag i morgen splintres
måske hendes tomme spejl
et uhørt skrig præges tidløst og
skingrer stumt og uophørligt mod os
bestandig undervejs
mod udgangspunktet

Brevskitser

1.

Rusten, skramlende tin og ruller
på spinkle skinner, langsomt ad tidens

knirkende spor.

Engang fyldt med mergel, senere med
drenge i ladet, nu forsvundet i jordens

uendelige univers.

Drengestemmers skingrende ekko i de bakkede
mergelgravs klinger, hvor gresset,

der løfter sig

i protest mod tidens bestandige
plasticaffald,
hvisker hemmelighedsfuldt

med vinden.

2.

Småkryb søger skuffe, bægge og flasker
for hugorm, snøg og musvåge, altid
hungrende på jagt.
På en solvarm sten
sidder dog uforstyrret et markfirben,

grønt.

En råbuk forsvinder i skovkanten
Bækken blinker spillende mod solen
Forsvundne fiskedamme gravet en gang
af min far alene med muskelkræft, spade

og skovl.

Levende giger spillede forelkyntet
Schuberts rende bar med rette sit navn.
Stenen i strømmen nynner til vandløbet
om isfugl og regnbueørred.

som var engang.

3.

I slutten lyder togets smældende sus.

Den gamle skolevej. Skoven og markerne.

Urskov og prærie.

Den første, himmelige kærlighed.

Den gamle hærvejs skjulte spor.

Stormens brølede ras i skovens træer.

Signalmasternes skrigende klage.

Knæhøj sne. Frøst. Kulde, piskende regn.

Sommer, solskinsdage og flammende

brand over den rødbrune stilheds

tørt duftende lynghede.

4.

Ind under

skovens stejle skrænter ligger huset,

skærmet af ludende bøge

forfalder det planmæssigt, dog uden

moderne hastværk.

Knuste ruder har åbnet for vejriget,

gennemtræk i alle stuer, tilflugtssted

for den pibende blæst, der dog atter

søger ud gennem revner og sprækker for

at finde den tilgroede have.

Brændenælder, gederams og fyrrekrat er

havens vækster.

På stien gror revling og gyvel.

Engen, lys og åben før,

nu forvandlet til tæt plantage, nåletræ,

kapitalstærk rødgran.

5.

I skovbrynet anes pludselig en skygge
af en dreng der engang var mig,

men ikke mere er.

En raslen i løvet, fasaens skræmte
skogren, buldrende vingeslag, glimt af
røde, brune og blågrønne farver, der

flimrer i luftens dis.

6.

Nede fra åens lange dal sender hejren
en hilsen fra en fjern fortid,
for er det ikke en øgles skrig,

der flænger

intervallet mellem dag og nat,
mens tiden gentager sin evige cirkel
uden dog at vende tilbage.

Forandret, findes det
endnu ikke forsvundet.

Brevstudier

1.

Endnu engang har jeg på TV overværet en dokumentarserie om den seneste Verdenskrigs grusomheder, ydmygelser, nedværdigelser og overgreb i udryddelseslejrenes helvede. For ikke længe siden så jeg en anden serie, der viste nedskydningen af forsvarsløse kvinder og børn i Vietnam og afslørede at intet er forandret.

2.

Reportager har vist to - tre israelske soldater, som irriterede vægrede sig mod fotograferingen, mens de med håndstore sten var i færd med at knuse armen på en palæstinenser, der ikke havde mulighed for at yde modstand. Reportager om Jugoslavien og Tjetjenien. Bøger har jeg læst om krigens rædsler og om meningsløse drab på mennesker, hvis eneste forbrydelse var, at de tænkte anderledes, havde en anden hudfarve, en anden religion, eller en anden nationalitet.

3.

Hver gang undrer det mig, at alt bliver udført med samme koldblodige præcision som de totalt unødvendige atombombninger af Hiroshima og Nagasaki. Endnu engang er jeg nødt til fortvivlet at spørge mig selv, om det overhovedet vedkommer mig. Hvorfor ser jeg det, når jeg hver gang forfærdes og rystes så dybt over menneskets stupide ligegyldighed og grænseløse brutalitet mod medmennesket, naturen og dyrene. Hvordan skal jeg i det hele taget blive i stand til at begribe disse ufattelige misgerningers omfang.

4.

Dagligt ser jeg de internationale nyheder på skærmen. Der viser man os begivenhederne i nøjagtig samme øjeblik som de udspiller sig. De samme nedslående overgreb, som aviserne dagligt beretter om, de samme deprimerende og tåbelige voldshandlinger: Operation Ørkenstorm i Mellemøsten, folkenord i Afrika og barnemord i Kina samt tortur af politiske modstandere i Kystlandet, Asien og Sydamerika.

5.

Misbrug af børn på de mest uhyggelige og utænkligste måder, over hele verden. Atomprøvesprængninger i Stillehavet, Nevada, Alaska, Kina, Rusland! Politikernes forbrudelige påstande om, at de er absolut nødvendige (nødvendige for hvad) og aldeles ufarlige og ikke på nogen måde skader, hverken dyr, mennesker eller miljø. Er det ganske umuligt for politikere også at være mennesker.

6.

Tyrannernes evindelige forsikringer om, at deres krig er hellig, at en eller anden gud: Jahve eller Allah, vil sørge for en glørværdig sejr. Den begejstrede pøbel, der i vild ekstase altid er med den forkætrede despot. Råbende folkemængder fremviser en såkaldt hellig bog, de fleste måske ikke engang er i stand til at læse.

7.

Dumhedens meningsløse og afstumpede fjæs får mig til at indse, at det vedkommer ikke alene mig, men hvert eneste menneske på vor klode, eftersom det grundlæggende anfægter, ikke blot min, men ethvert selvstændigt menneskes ret og pligt og eksistentielle frihed til selv ansvarligt at vælge sin tilværelse.

Stoffet

Også jeg har fablet om overnaturlige magter, der skulle forandre min tilværelse, både før og efter døden; men det er kun blevet myter, fantasi og eventyr, for naturvidenskabens verdensbillede bygger på viden om stoffet, det stof som alting er skabt af. Lige meget hvilke fabler jeg kan forestille mig, ligegyldigt hvor smukke myterne er, sætter stoffet dog grænser for hvad der er muligt. Et liv efter døden er måske ikke andet end simpel forandring, fordi alting langsomt forvandles, selv de højeste bjerge bliver støv. Men molekylernes sammensætning i os gør os til mennesker som kan spørge: hvad var før universet. Vi digter eventyr og fabler, drømme og myter som skal give vores tilværelse indhold, livet mening og dybde og formilde dødens uundgåelige trussel. Døden udsletter tilværelsen, og forvandler stoffet som i det mindste usynlige molekyle bærer uforgængelighedens evige præg, selv om også stenene og bjergene bliver støv.

Stoffet (samme motiv tyve år efter)

Også jeg må erkende, at virkeligheden ikke kun er den jord vi betræder. Videnskaben splintrer tidens spejl. Vi er nødt til at drømme, digte, skrive myter, for at begribe tilværelsens magi og universets mystik. Hvordan skal vi forklare, at Intet altid vil bestå, når alting er ophørt, og at Intet var til, før alting begyndte. Hvordan forklare, om der var noget før Intet, eller om der er noget efter. Uforgængelighedens præg i stoffet er en uløselig gåde, men hvis alt er forandring, bærer vi måske i psykens dybeste mørke, dunkle påmindelser fra urøglernes tid, ja, muligvis fra tidernes morgen. Måske er det derfor, vi kan møde drager og dæmoner i fantasien, i vore drømme og når vi tøvende bevæger os ind i selverkendelsens magiske hus. Men vi er utvivlsomt nødt til at gå derind, hvis vi skal forsøge at samle det splintrede spejl. Måske spejler det livsgådens dybe mysterium. Måske spejles tidens ansigt i hver eneste lille splint, der bærer uforgængelighedens præg af det evigt gådefulde Intet.

Skabelse

Det var måske en Kugle. En levende Kugle, sin egen form og sit eget indhold af fantasi, lys, energi, tanker og drømme. Den var levende, grænseløs og fortættet. Den fandtes i det umådelige Intets dyb, og var fyldt af Intet og Intet fyldte den mere og mere, fortættede den til bristepunktet. Intet forvandlede sig og blev det uskabte, i Kuglens fantasi. Intet var glemt. Det uskabtes tanker og drømme, hensigter og planer, samlede i fantasien der var stoffet som skulle frigøres og skabes, når Kuglen bristede. Den sluttet sig om sine tanker og drømme, sin fantasi og om sin egen gryende bevidstheds stof, sikrede sig at Intet blev det uskabte stof og rummede kimen til at det uskabte stof kunne blive det skabte, når den måtte briste og fantasien ville frigøre planen og hensigten med den skabelse, der udfylder Intet med evigheden, som er det grænseløse rum, hvor alting sker på samme tid i skabelsens uop-hørlige øjeblik.

Tvilling

Min tvillings gravsted findes ikke mere. Jeg har aldrig kendt ham, alligevel har jeg savnet ham og somme tider har jeg haft en irrationel skyldfølelse, over at han døde som etårig; men jeg fik en lillebror, der overtog hans plads.

Vi blev voksne og flyttede hjemmefra og savnet meldte sig på ny. Tænk, hvis min tvilling havde levet! Det var kun en gang imellem, men jeg savnede ham dog på en udefinerlig måde.

Nå, jeg havde heldigvis min lillebror. Han døde for tidligt og igen meldte savnet sig, denne gang efter et helt konkret og uigenkaldeligt tab; men igen også denne udefinerlige følelse: tænk, hvis jeg havde haft min tvilling at læne mig til.

Det har jeg ikke, men lykkeligvis har jeg tre dejlige søstre, og så er jeg for nylig blevet klar over, hvorfor min ryg er lidt skæv, let buet som et S.

Min mor

Min mor havde ondt i maven, meget ondt, og måtte indlægges. Inden hun var ankommet til Glostrup havde hun allerede hjemve, for hun ville hellere have været indlagt på Hvidovre.

Smerterne varede ved, og da man langt om længe, efter en hel uge, blev klar over, at det var nødvendigt at operere, havde min mor stadig hjemve, men hun tog det dog med pænt humør. På trods af den ikke ganske ufarlige situation, sagde hun til lægerne, at mens hun lå der og ventede kunne de godt gå ned og slibe knivene. Berriet for det meste af tyndtarmen syntes hun, nogle dage senere, det gik alt for langsomt med at genvinde helbred og kræfter.

Ingen maligne forekomster var fundet, forsikrede lægerne os om, alting skulle nok blive i orden. Fire måneder senere skulle der atter opereres, og selv om mor var bange bevarede hun dog humøret. Kræfterne var beskedne, men stadig intet malignt var fundet, så alt skulle kunne fungere normalt igen. Det sidste min mor tænkte på, inden hun blev bedøvet og lagt i respirator, var at nu kom hun jo ikke hjem og stemte til menighedsrådsvalget. Desværre vågnede hun ikke op igen. Hvilket, på trods af lægernes forsikringer om det modsatte, i sig selv forekommer mig at være temmelig malignt.

Brev

Hvorfor sidder jeg egentlig og skriver til dig, læser, når jeg ikke er sikker på hvem du er. Det kom sig af, at jeg sad og drak kaffe. Jeg tømte koppen og opdagede, at jeg fra koppens bund betragtede mig selv. Det gjorde mig temmelig forvirret. Denne konfrontation med mig selv fremkaldte en pludselig angstelse, fordi jeg ikke anede, at jeg, ganske uset - hver gang jeg drak kaffe - lige frem overvågede mig selv på denne måde. Hvilke hemmeligheder kan jeg ikke være i besiddelse af, om mig selv - uden at vide det!

Derfor sidder jeg her og skriver til dig, som jeg slet ikke er sikker på, hvem er. Det er uden tvivl en slags nødværge, en magisk handling for ligesom at besværgeskyggerne i mørkets dyb, så de ikke får magt. Efter som jeg ikke kan være sikker på, hvem du er, og du måske heller ikke er sikker på, hvem jeg er, kan jeg slet ikke tillade mig, at skrive til dig, ikke desto mindre gør jeg det alligevel, fordi jeg finder, at dette også angår dig.

Måske er du ikke helt sikker på, hvem du selv er, eller hvad du tænker og foretager dig, du er utvivlsomt også i besiddelse af hemmeligheder - om dig selv. Hvis du ikke er helt sikker på det, så find ud af det, om ikke for andet, så i det mindste for din egen skyld.

Noter I

Skygger i mørket er anden samling i min trilogi: Eksistentik, hvor Vindens signatur var den første. Den tredje hedder Solen og blæsten. De er beskedne forsøg på at indkredse de tre hovedbestanddele, jeg mener er eksistentik. Vindens signatur er indtryk af mysterierne omkring os, naturen og universet. Skygger i mørket er udtryk for den indre magi i vort sinds univers, der gør os til oplevende, selverkendende væsner. Solen og blæsten, som bliver den sidste, er tekster om eksistensens mystik: erkendelsen af at eksistere, at være samhörig med alt det oven for nævnte: eksistentik.

[Eksisten(s) + (e)tik], eller...

[Eksisten(s) + (mys)tik].

Selv foretrækker jeg, at både etik og mystik, er indbefattet i ordet: eksistentik, fordi mystikken ligger i, at vi på magisk vis er i stand til at handle i forhold til både den ydre og den indre virkelighed, og at vi gør det etisk ansvarligt.

Det er således på ingen måde forsøg på at besvare livets store og evige spørgsmål, hvilket, jeg overhovedet ikke føler mig kompetent til, blot en beskedent indkredsning af et par stykker af dem. Derfor bruger jeg heller ikke ordene mystik og magi i religiøs eller paranormal betydning; men netop som udtryk for det gådefulde i tilværelsen, som for mig at se nok kan være metafysisk; men ikke nødvendigvis paranormalt.

Noter II

Epigram er frit efter et japansk haiku jeg har hørt eller læst et eller andet sted. Jeg erindrer desværre ikke hvor.

Stoffet var under titlen "Også jeg", med i digtsamlingen Replik, der udkom i 1992, men det første udkast er nedfældet allerede i 1977, der er foretaget nogle rettelser, men motivet er uændret, den grafiske opstilling er ny; digtet er medtaget her, fordi foreliggende samling foranledigede fornyet overvejelse af emnet i digtet: Stoffet (samme motiv tyve år efter).

Følgende digte har tidligere været bragt i min bog Tekst-ex fra 1993: Novelle er kun lettere omarbejdet, men i denne sammenhæng fremstår det egentlig som et nyt digt. Brevskitser hed før "Beretning", men er delt op og omarbejdet. Det samme er tilfældet med Brevstudier, der før hed "Essay", også det er uddybet og opdelt. Således også med Brev som før hed "Epistel", det er dog ikke opdelt.